

Hou me niet vast

HOU
ME
NIET
VAST

Wanne Synnave

STANDAARD UITGEVERIJ

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

© 2021 Standaard Uitgeverij

F. Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen

© VRT – MNM 2021

Tekst: Wanne Synnave

Coverontwerp: Debby Bruers

Zetwerk: Ready2Print

Modellen cover: Thomas Boudrez, Robin Goedseels,
Lotte Heuten, Daphny Lamote, Esther Marsh, Jannick Marsh,
Mathias Mesmans en Elias Soete

Alle rechten van reproductie, vertaling en aanpassing zijn
uitdrukkelijk voorbehouden voor alle landen.

ISBN 978 90 02 27414 5

D/2021/0034/276

NUR: 284

Trefwoorden: Drama, jeugd, psychologie, thriller

Zit je tijdens of na het lezen van dit boek met vragen,
of heb je nood aan een gesprek?

Je kan altijd terecht bij awel, via hun website awel.be
of hun gratis en anoniem telefoonnummer 102.

Of bij de zelfmoordlijn, via het nummer 1813
of hun website zelfmoord1813.be.

In Nederland kun je terecht op het nummer 0800-0113
of op de website 113.nl.

Praten helpt.

Voor Arne.
Omdat je mensen blijft inspireren.

proloog

Parker
Dinsdag 16 april, 23:45

Fuck.

Dat is de enige gedachte die op dit moment door mijn hoofd gaat. De klap van het lichaam op de motorkap zindert nog na terwijl ik in paniek uitstap.

Ik sla de deur van de auto dicht en voel hoe mijn benen mij amper nog kunnen dragen.

Na een paar moeizame stappen sta ik bij het levenloze lichaam in het midden van de weg. Mijn hart lijkt even stil te staan.

Hoewel haar gezicht bedekt is met schrammen en bloed, en haar arm in een onnatuurlijke hoek geplooid ligt, herken ik haar meteen.

Daarstraks stond ik nog met haar te dansen, lachten we om elkaars idiote moppen en hield ik haar paardenstaart vast terwijl ze boven het toilet hing. Nu ligt Megan Harris voor mij op straat.

Ik neem haar pols vast en voel hoe mijn wereld instort.
Geen hartslag.

deel 1

een

Emily

Eén jaar later, donderdag 16 april, 19:45

‘Emily, bezoek!’

Waarom klinkt mijn moeder altijd als een overenthousiaste chihuahua als ze mij roept?

‘Jake kent de weg, ma!’ roep ik terug. ‘Stuur hem maar naar boven!’ Ik spring van mijn bed en mik het boek dat ik aan het lezen was op het hoofdkussen. Verrassingsbezoekjes van mijn beste vriend zijn altijd welkom. Ik zet de tv op mijn kamer alvast aan, want een bezoekje van Jake Matthews staat standaard gelijk aan een paar races op Mario Kart, waarin ik hem gegarandeerd keihard inmaak.

‘Het is niet Jake!’

Niet Jake? Wie anders zou er op een donderdagavond de moeite doen om helemaal tot aan mijn huis te rijden? Al mijn andere vrienden wonen op minstens een kwartier afstand, sinds mijn vader wegging en mijn moeder besliste om naar een buitenwijk te verhuizen.

‘Emily? Kom je nog?’

‘Onderweg!’

Ik trek snel een joggingbroek aan, want wie er ook aan de deur staat, hoeft me niet te zien in die *nét* iets te korte short waarmee ik thuis rondloop. Voor Jake schaam ik me intussen niet meer, maar iemand anders heeft geen zaken met mijn blote dijen.

Als ik boven aan de trap sta, zie ik mijn bezoek. Geen idee wat hij hier doet, en al zeker niet waarom hij hier voor mij zou zijn.

‘Hey Parker’, begroet ik hem verbaasd, terwijl ik de trap afloop. ‘Wes is niet thuis, mocht je hem nodig hebben.’

Parker Bennett staat voor de deur. De aanvoerder van de Lake View Leopards, het footballteam waar ook mijn tweelingbroer Weston deel van uitmaakt. Hij is de meest begeerde vrijgezel van de school, en ik ben waarschijnlijk de enige die nog geen poging heeft gewaagd bij hem.

‘Ik ben hier niet voor Wes. Ik had gehoopt even met jou te praten. Als je tijd hebt, tenminste’, glimlacht Parker wanneer ik beneden ben.

Iets aan zijn glimlach voelt geforceerd aan. Het is in ieder geval niet diezelfde lach waarmee hij vol zelfvertrouwen over het veld loopt. En misschien ligt het aan mij, maar ik denk dat ik ook iets zenuwachtigs in zijn stem hoor.

Mijn moeder kijkt veelbetekenend mijn richting uit. Elke jongen die over de vloer komt, is volgens haar een potentiële kandidaat om het gezin uit te breiden. Als het niet voor mij is, desnoods wel voor zichzelf. Het helpt waarschijnlijk ook niet dat Parker helderblauwe ogen en bruine krullen heeft, en dat er kuiltjes in zijn wangen verschijnen als hij lacht.

‘Natuurlijk heb ik tijd’, antwoord ik, en ik doe teken naar de trap. ‘We zullen even boven gaan zitten, daar is het rustiger.’ Ik leg veel nadruk op dat laatste woord, terwijl ik mijn

moeder strak aankijk. Alles om niet te lang in haar buurt te moeten zijn met een jongen.

Parker wandelt me voorbij en gaat naar boven. En daar is die blik van mijn moeder weer, alsof ze wil zeggen: *jullie zouden mooie kleinkinderen maken samen.*

‘Deur open hè, Ems’, zegt ze nog iets te luid, en ik weet zeker dat Parker haar gehoord heeft, want hij lacht schaapectig terwijl hij de trap oploopt.

Parker Bennett is op mijn kamer. Mijn god, dat is raar om te denken. Eender welke cheerleader op Lake View High zou een moord plegen om in mijn situatie te zitten, en toch doet het mij bitter weinig.

Misschien voel ik me niet aangetrokken tot hem omdat hij jarenlang de beste vriend van mijn broer was. Hij kwam regelmatig over de vloer en zat dan met Wes te gamen op zijn kamer, waardoor ik nooit echt potentieel in hem zag.

Parker heeft zijn footballvest uitgedaan en die op de zetel gegooid. Hij loopt wat ongemakkelijk rond, kijkt naar de foto’s van mijn vrienden en mij die boven mijn bed hangen, en gaat met zijn vingers over de kaften van mijn collectie boeken.

‘Iemand kent haar klassiekers. *The Great Gatsby*, *The Catcher in the Rye*...’ Hij blijft staan bij een boek waarvan ik hoopte dat hij het niet zou zien en haalt het uit de kast. ‘Damn, *50 Shades of Grey*.’ Hij lacht. ‘De volledige collectie zelfs. Nu dacht ik bijna dat je smaak had.’

Ik voel hoe ik begin te blozen, dus ik loop naar hem toe, neem het boek uit zijn handen en zet het terug in de kast. Hij lacht naar me met zijn typische halve glimlach, waarbij enkel zijn rechtermondhoek een halve centimeter naar boven gaat. En bijna snap ik waarom iedereen op Lake View High zo gek op hem is.